

SÄKENIA

Sosialistinen Kunkausjulkaisu
Ilmeistyy kuukausittain, Fitchburgissa, Mass., Raivaajan kustannuksella

Toimittaja: YRjö HAINONEN.

Vakituisia avustajia: Santeri Nuorteva, F. J. Syrjälä, Moses Hahl,
Hilja Linamaa-Pärseinen ym.

Published every Month, by Raivaaja Pub. Co., Fitchburg, Mass.

Venäjän työväen valta

Vitme keväällä kirjottaessamme Saksassa Venäjän vallankumouksen tulevaisuusmahdollisuuksista lausuiltamme etti jokainen Venäjällä nouseva hallitus seisoo tahi kaatuu seuraavan kolmen kysymyksen varassa: rauha, maan kansallisuuskysymys.

Jokainen hallitus on tuomittu kaatumaan joka ei ratkaise näitä kysymyksiä ainoalla Venäjän työkansan haluja ja etuja vastaavalla tavalla, joka on 1) rauhakysymyksessä, viipymätön rauha ilman valloituksia ja pakkokorvauksia, 2) maakysymyksessä: maan pakkoluvonttaminen suurtilanomistajilta ilman korvauksia ja 3) kansallisuuskysymyksessä: niin laajan keskuhallinnon myöntäminen maantieteellisesti, taloudellisesti ja kansallisesti yhteisille etujokansallisuuksille kuin ne itse vaativat.

Vallankumouksen järjestyminen pyryäiseksi yhteiskuntajärjestykseksi keskellä sodan sekasortoa on mahdotonmuus. Sodan jatkaminen panee koko Venäjän vallankumouksen vaaranalaiseksi. Sodan jatkaminen panee koko Venäjän valtiollisen olemassaolon vaaranalaiseksi. Sodan jatkaminen on Venäjälle mahdotonta taloudellisesti. Sodan jatkaminen liittolaismaitten kanssa tehtyjen imperialististen vaatimusten nimessä ja niiden toteuttamisen tarkoituksessa on mahdotonta sen jälkeen kun Venäjän vallankumous, luullaksemme kaikiksi ajoiksi, mursi Venäjän valtakunnallisen militarismin, jota ilman sen imperialistinen politiikkakin on mahdoton.

Sotakysymyksessä oli Venäjän edessä joko-tahi. Joko sota jatkuu ja val-

lankumous häviää, — tahi sota lopetetaan ja vallankumous pelastuu.

Maakysymyksessä on sama "joko-tahi". Armeijan vallankumouksellisen kansanvaltaistuttamisen tapahduttua oli enää mahdotonta ajatella, että armeija jatkaisi entistä tehtäväänsä olla sen luokan raakana sortajana jonka riveistä se itse on kokoonpanut. Venäjän keskiaikainen maatalousjärjestys pysyi koossa vain tiedottoman armeijan väkivallan avulla. Tämä lakkasi, — lakkasi myös Venäjän maanomistujärjestystä koossa pitävä voima. Ja vielä enemmänkin, — sama armeija, joka vielä vuosi sitten oli keski-ikäisen maorjuuden ylläpitäjä, muuttui siksi vallaksi, joka ottaa pois maan tilanomistajilta.

Mutta näissä oloissa maan luovuttaminen kansalle ei voinut tapahtua yhdelläkään niistä keinoista, jolta kapitalistinen järjestelmä omikseen tunnustaa. Kaikki tällaiset keinot vaativat kahta seltkaa, joita Venäjällä ei ole, nim. aikaa ja rahaa. Odotettuaan monta vuosisataa taloudellista vapautustaan, Venäjän talonpojat eivät enää tahdo odottaa kuukauttakaan, — kun ei ole voimaa, joka pakottaisi heitä odottamaan. Ja maan lunastamiseen: tarvittavia kymmeniä tuhansia miljoonia ruplia ei myöskään ole olemassa, — vaikka tahdottaisiin niitä maksaa, ja vaikka tällaisen lunastamisen järjestäminen kävisikin päin-sä niin nopeasti kuin edellmainittu tilanne vaati. Ulkomaailtakaan ei saa lainaksi rahaa muulla ehdolla kuin militarismin jälleen pystyttämiseksi takaukseksi lainojen maksamisesta ja

kapitalistista luottoa yleensä horjuttavien tulleiden- ja verojen heittämisellä pois ohjelmasta. Mutta sehän merkitsisi kaiken sen toteuttamatta jäämistä. Jotka Venäjän kansa tahtoo, tarvitsee ja kaikkea huolimatta tulee ottamaan!

Maaisytyöryhmissä oli tämä "joko tahi": suostua maan viipymättömään pakkoluovuttamien ilman korvauksia ja rebellisesti panna tämä suostumus käytäntöön huolimatta kaikista niistä tuhoisista seurauksista, joita tällainen järjestely tuottaisi kapitalistiselle järjestelmälle kokonaaisuudessaan. A noastaan tällainen ohjelma antoi pitää jonkun venäläisen hallituksen pystyessä. Vastakohtana oli kieltäytyä toteuttamasta tätä ohjelmaa tahi olla sitä vain toteuttavanaan, — ja sortua

Samallinen "joko-tahi" vallitsi kansalliskysymyksenkin nähtien Venäjän valtakunnallisesta yhteydestä riippumattomiksi pyrkiviä kansallisuksia ei ole mahdollista muuta kuin väkivalloin pitää valtakunnan ruumiin erottamattomana osana kaikissa niissä tapauksissa, missä vapautteen pyrkivä kansallisuus on halukas eroamaan ja valm's uhmaamaan vastustajia. Hallituksen piti olla joko uskollinen Venäjän vallankumouksen periaatteille ja vallankumouksen luoman tilanteen mahdollisuuksille, — alistua eri kansallisuuksien, kuten Suomen, Ukrainan ja Kaukaasian itsenäisyyspyrkimyksiin ja säilyä, tahi kansallisuuskiihkon ja imperialistisen kansallisuusvaltion nimensä väkisin estää tällaisia pyrkimyksiä, — havaitakseen, että sitä varten tarvittaisiin niitä imperialistis-militaristisia voimia, jotka vallankumous hävitti ja joiden käyttäminen kansallisuuksien eroamispyrkimysten estämiseksi olisi merkinnyt niiden jälleenytyttämistä, joka olisi euka aineellisesti mahdotonta että niin uhkaavaa Venäjän vallankumouksen yleisille periaatteille, että monsta yritystä itse Venäjän vallankumouksen nimessä nousisivat vastustamaan voimat, jotka kukistaisivat sellaista yrittävän hallituksen.

Ensimmäinen Venäjän hallitus vallankumouksen jälkeen. — Gutchkovin ja Miljukovien porvariilinen kokoomus, — tietoisesti vastusti ja kieltäytyi toteuttamasta edellämaintuja vaatimuksia. Se ei tahtonut rauhaa, — vaan sotaa "voitokkaaseen loppuun saakka", siihen kuuluvine Konstantinopolin valloituksineen. Tämän

larkoituksen toteuttamiseksi se tahtoi lujaa sotavoimaa, jota varten taas olisi pitänyt olla luja sotilaskurin sen välttämättömä seurauksena, nim. armeijassa kiviäntöön otetun kansanvaltaisen kontrollin häviäminen, ja sen kaikki seuraukset, jotka olisivat olleet köyhälistön vallankumouksellisen voiman täydellinen menettäminen, ja sortavaan tsaarivallan vaihtaminen yhtä sortavaksi porvarivallaksi.

Gutchkovit ja Miljukovit tietysti vastustivat myös maan pakkoluovuttamista. Lupasivat ryhtyä porvariilisiin maareformeihin, mutta kun sitä varten puuttui aikaa ja rahaa, ja luotonkin palaamisen edellytyksenä oli militarism'n jälleen nostyttäminen, niin e hän tuosta luvustusta reformitakaan mitään tullut.

Miljukovit ja Gutchkovit vinumatusti vastustivat eri kansallisuuksien vapautuspyrkimyksiä. Kuinka he olisivat voineet sallia sitä, he, jotka tahtivat vielä lisätäkin imperialismin riistovalta!

Tän u. iakia täytyi Gutchkovin ja Miljukovien kukistus. He kukistuvat samana hetkenä kun Miljukovin imperialistiset aiheet tulivat todisteiksi kirjelmässä, jonka hän omalla vastuullaan lähetti liittolaismaailman hallituksille, luvaten kannattaa sotaa "voitokkaaseen loppuun asti".

Näyttämölle astuu Kerenski, seilaisten sosialistien ympäröimänä, jotka vallankumouksen luomaa aunteellisuuden pirtsak lapellisesti uskoivat, että edellämaintut hallituksen pystyessä pysymiseen kolme ehtoa voisi toteuttaa "hyvään tahtoon" perustuvalla sovittelulla työläisten ja riistämien välillä.

Sitä ei voinut tapahtua. Vaikka näitä kysymyksiä ei kaikilla taholla esitettykään luokkataistelun nimessä, niin ne edustivat puhdasta, väsentämättöntä, leppymättöntä luokkataistelua. Porvaristo ei voinut suostua yhteenkään niistä muulla hinnalla kuin luopuomalla luokkavallastaan. Ja sitä se ei tahtonut tehdä.

Tehkäämme tunteelliselle Kerenskijlle se oikeus, että noynnannuo hänen tarkoituksiaan viip'ottomiksi. Hänen viikansa ilmeisesti ei ollut siinä, että hän ei olisi "periaatteellisesti" tahtonut kulkea Venäjän vallankumouksellisen köyhälistön määräämälle latua pitkin. Mutta kun hän yritti sovittella porvarien kanssa näistä sovittelemattomista asioista, joutui hänet pettämään häneen asetettua luotta-

musta, — ja hänenkin täytyi kukistua.

Kerenskij sovitteli rauhan kysymyksessä. Hänellä ei ollut kyllin selkärankaa vastataksaan niistä seurauksista, mitä itsenäisen rauhanpolitiikan noudattaminen merkitsi liittovaltioliiton säilymiselle. Hän lupasi jatkaa sotaa. Lupaasi liikaa. Sillä sodan jatkamisen edellytyksenä kuitenkin sanottu, — taloudellisia edellytyksiä lukuunottamattakin, — oli kuri palauttaminen armeijaan, se vuorostaan edellytti kansanvaltaisen järjestyksen palauttamista armeijasta, kuolemanrangalstuksen palauttamista, ja vaaraa luoda militarismi, joka kakistaisi koko vallankumouksen.

Hän ei voinut tätä tehdä, hän yritti sitä tehdä kalkesta huolimatta — ja hän sortui. Sortui kaikkien halveksimana, — n idenkin, jotka kaiken aikaa tervehtivät häntä "Venäjän pelastajana anarkian vallasta."

Maakysymyksessä Kerenskij samalla tavalla yritti istu kahdella tuolilla, — putosi niiden väliin. Hän ei uskaltanut vastustaa mitään pakkoluovutusta. Hän ei myskään uskaltanut panna sitä käytäntöön. Hän pelkäsi seurauksia, — joista yksi huomattavimpia olisi ollut Venäjän maitten kunnallista pitävien kansainvälisten pankkiliirien ja niiden hallitusten tuomio. Mutta hän myskään ei uskaltanut asevoimin esittää talonpoikia ottamasta maata, silloin kun ne itse sitä ottivat. Hän ei voinut saada armeijaa liikkeelle rauhanuoretille, eikä uskaltanut sitä vrittää. Hänen asemansa tässä suhteessa kävi mahdottomaksi. Sekin auttoi hänen kukistumistaan.

Aivan samalla tavalla hänelle kävi suhtautumisessaan eri kansallisuuksien vapautusliikkeisiin. Hänen onnistui hajottaa Suomen eduskunta väkivallan uhalla, ja väkivallalla estää sen uudestaan kokoontumista. Mutta sitä hän ei enää voinut tehdä Ukrainan "Raadaan" nänden, kun siellä oli takti jonkinlaisen aseellisen vastarinnan mahdollisuus. Hän ei enää voinut tehdä samaa temppua toista kertaa Suomeenkaan nänden. Suomeen sijoitettu sotaväki ei toista kertaa tahtonut ottaa vastataksaan sellainen menetteleyn laajakantoisista seurauksista Venäjän vallankumoukseen koko perustukselle.

Kansalliskysymyksen sotti Kerenskijn.

Kun hän kaatui, hän kaatui kuin kaatui tsaarivalta, — melkein taatua ja kunniaattomasti, kaatui sen

vuoksi, että ei ollut yhtään mitään pohjaa, jolla hän olisi seisonut.

Yhä edelleen seisoo taht kaatuu Venäjän jokainen hallitus näitten kysymysten varassa. A noastaan sellainen hallitus seisoo, joka tieräillemättä ja siekailematta yrittää niitä ratkaista — huolimatta seurauksista.

Miksikää sitten ei seisoisi sellainen hallitus, joka ei ninoastaan pelkää noita seurauksia, — kapitalistisen jär-

Venäjän työläisten hallituksen päämies Nikolai Lenin.

jestelmän kukistamista, — mutta sitä suuremmalla innolla toteutua nämä vaatimukset juuri sen takia, että ne tällaisiin seurauksiin johtavat.

Tällainen hallitus on nykyinen Venäjän hallitus, — maailman ensimmäinen vallankumouksellinen proletariaatin hallitus, joka marxilaisen sosialidemokratian periaatteille rakentuen ja köyhällisten joukkoilmaaan nojautuen nousi valtaan Venäjällä ja kaikista merkeistä päättäneen tulee pysymään vastustavista väitteistä ja vastavallankumouksyrityksistä huolimatta.

Se pysyy pystyssä, kun sillä on pohja, jolla se seisoo.

Edellä sanoimme, että nämä kolme perusedellytystä Venäjän olon järjestämiselle, — rauha, maa ja kansal-

inen itse-nääräämisvalta — eivät välttämättömästi tarvitse olla tietoisina luokkakysymyksinä niiden vaatijolle. Mutta kun niiden toteuttaminen ei ole mahdollinen muulla tavalla kuin kiihottajien luokkaherruuden poistamisella köyhälistön luokkaherruuden tieltä, niin ne ainekset, jolle nämä vaatimukset ovat ensimmäisiä elinkysymyksiä, eivät voi muuta tehdä kuin tukea niitä jotka tyydyttävät näitä vaatimuksia ainoalla mahdollisella tavalla, — työvain luokkaherruuden pystyttämiseksi.

Venäjän marxilainen sosialidemokraattinen työväenpuolue oli se luonnollinen tekijä, joka otti tämän tehtävän suorittaakseen. Sen takana on rauhaa ja teollisuusvapautta vaativa teollisuusatyväkeli, sen takana on maata vaativa talonpoikaistyöväkeli ja näiden molempien muodostama aseitettu armeija, ja sen toimintaa ainakin passiivisesti tukevat kansallisen itsenäisyyteen pyrkivät Venäjän osat sellulaisinaan, — siinäkin tapauksessa, kuten Ukrainassa, jolloin niiden vallassa ovat porvarilliset ainekset, jotka kyläkään eivät hyväksy työllästen ohjelmaa. Mitäpä muuta Venäjän työväkeli tarvitseisi!

Älkäämme myös erehtykö siinä etteivätkö ne, jotka Venäjällä nyt hallitsevat ja joita kutsutaan maailmanparvaritehdissä milloin milläkin nimellä, — bolschevikistä maximalisteihin asti — olisi Venäjän marxilainen sosialidemokraattinen puolue. He ovat sitä. Aina vuodesta 1903, jolloin Venäjän uudestaan järjestynyt marxilainen sosialidemokratia piti ensimmäisen puoluekokouksensa ja siellä ilmeni kaksi suuntaa, enemmistö ja vähemmistö, enemmistö selosen tinkimättömän luokkatalistelun kannalla, vähemmistö kannattain eräänlaisia yhteistoimintaa vallankumouksellisen liberaaliporvariston välillä, ovat enemmistöläiset — venäjän kielellä "bolschevikit" — olleet Venäjän sosialistiliikkeen sieluna. Niiden huomattimmat edustajat eivät voineet toimia Venäjällä, vaimottuja kun olivat taarivallan tahtoita. Genevessä, Sveitsissä, oli Venäjän sosialidemokraattisen liikkeen pääkorteeri, ja тов. Lenin toimi puolueen monivuotisena sihteerinä sekä puolueen pää-äänenkannattajana "Sozial-Demokrat"-lehden päätoimittajana.

Lyhyeksi ajaksi palasivat nämä toverit Venäjälle vuonna 1905, ollen mukana ensimmäisen tärkeän peruskiven muuraamisessa Venäjän työlläisten vallankumouksellisessa, lokakuun suur-

lakon suurina päivinä. Vuoden verran he saivat olla siellä, — ja sitten taantumus karkotti heidät jälleen pois maasta, Lenin'in, Trotzky'n ja Kollontayn muiden mukana. Tämän kirjoittaja oli suuttamassa тов. Lenin'in hänen viimeisellä pakoretkellä Suomesta ulkomaille ja vielä muistuvat hänen mieleensä тов. Lenin'in huomattavasta uhkuvast sanasta lähtiesään: "ei kestä enää monta vuotta ennenkuin palaan, ja palataan toisella tavalla."

Venäjän sosialidemokraattisen liikkeen periaatteellisten johtajain poistuttua maasta astui Venäjän sosialistiliikkeen sisäpoliittiselle näyttämölle aivan uusia, kokemattomia miehiä, — toverit Tschaidse, Gegetschkori, Skobelev ym. Mutta mitä he tekivätään duumassa sosialistisen liikkeen periaatteitten mukaista, ja mitä he tässä tekemisessään itse varttuvatkoon ja vakiintuvatkoon, niin tapahtui se Sveitsissä olevan puolueen johdon valvonnan ja neuvonnan alaisena.

Tämän sanomme vain sen vuoksi, että hälvennettäisiin se erheellinen käsitys, joka vallitsee monella taholla, että тов. Lenin ja Trotzky ym. yhtäkkiä olisivat jostain ilmestyneet ilman mitään jatkuvaa yhteyttä Venäjän siihen aistisen sosialistiliikkeen kanssa ja jotka surevat sitä, että nykyisin ei näe missään Tschaidsea ja Skobelevia ym., joita oltiin tottuneet pitämään Venäjän luottavimman työväenliikkeen edustajina. Varmaa on, että тов. Tschaidse ja Skobelev ym. eivät ole nykyistä työväen valtaa vastassa, ovaipa vaan väistyneet ihmien syrjäin puolueen varsinainen ytimen astuttua valjaisiin.

Mutta tärkeämpi kuin kysymys "johtajista" on tämä selkka: Se mikä Venäjällä nyt kulkee "bolschevikien" nimellä ja joka edustaa Venäjän lujakätistä työväen valtaa, ei ole mikään pieni erikoisryhmä Venäjän sosialistisesta työväenliikkeestä. Se on Venäjän työväenliike, uudestaan järjestyneenä uuden ajan huomen taloudellisten edellytysten ja tarpeitten pohjalta Venäjän varsinainen työllästyneiden ja si kerran ollen tilaisuudessa luoda itselleen käytännöllisen joukko liikkeen. N. s. bolschevikit saivat tämän liikkeen nimiinsä ja johtonsa alle vain sen takia, että heidän "suuntaansa" selvimmin ja tinkimättömmimmän edusti sitä laaja toimintaa, joka tekee mahdolliseksi tässä mainittujen perusvaatimusten saavuttamisen. Nämät vaatimukset ovat luokkavaatimuksia

ja ne seurauksiltaan merkitsevät porvarien luokkavallan poistamista. Niitä näin ollen ei voi ajaa millään muulla kuin lannistumattoman luokkataistelun pohjalla, ehdottomassa riistiriidassa porvar en kanssa ja tunnustaan vain yhtä ainoata oikeussääntöä: kaikki on luovallista ja moraalista, josta on edullista työväenjoukkojen järjestyneelle valtaan pääsemiselle. Ja toveri Lenin ja Troizky ovat myöskin niitä, jotka eivät pidä syndikalistista "valtuuttomuutta" ja "sappasosialismia" tällaisena edullisena toimintana.

Eräsniemi Raivaajan kirjoituksessa joutuu lukuun alkupäivinä sanottiin, että "bolshevikit", edustamalla joukkojen hetken tarvetta, joka kuvastuu tunnustautumisessa "rauhaa, maata ja leipää ja vapaus kaikille kansoille päättää kohtaloistaan", saavat ympärilleen paljon joukkoja, jotka kannattavat näitä vaatimuksia, mutta jotka eivät tietoisesti läsnä kukoista yhtieskunnallisen vallankumouksen ohjelmaa, jota nykyiset Venäjän työväen johtajat ajavat takaa, jonka takana on olemassa se vaara, että ajettuaan läpi nuo perusvaatimukset joukoille, nykyiset "johtajat" eivät enää näkeäkään kansaa kulkemassa koko ohjelman määräämiä latuja yhteiskunnan täydelliseen uudestaan järjestämiseen nähden.

Aivan oikein, — lukuunottamatta tätä viimeistä väitettä. Tämä viimeinen väite ehkä ei pidä paikkaansa, ja syynä sille on seikka, kylläkin ennen kuulutamon maailman tähänastisessa kehityksessä, mutta joka näinä murroksien aikoina alkaa tulla yhä tavallisemmaksi kaikkialla maailmassa.

Tämä seikka on se, että ensi kerran käytännöllisessä politiikassa yhtyvät käytännössä seuraavat asiat: mahdollinen ja välttämättömyksiä läpi ajettava yhteiskunnallinen toimenpide, joka kuitenkin on sitä laatua ja tapahtuu sellaisessa oloissa, että se omana välttämättömänä seurauksena tuo mukanaan sen yhteiskunnallisen vallankumouksellisen ohjelman toteuttamisen, jota olemme tähän saakka vain paperilla piirtäneet voimatta aavistaakaan sitä päivämäärää, jolloin aika ja otot kutsuvat meidät panemaan sen toimeen.

Rauha on välttämätön, — siitä olemme kaikki yhtä mieltä. Mutta yhtä seivää on, että ainoa mahdollinen tie rauhan solmimiseksi on vallankumouksellinen rauhan tie. Venäjän työväenjohto työskentelee rauhan hyväksi itse rauhan takana, mutta vielä

enemmän rauhan seurausten takia. Koko Venäjän valtakunnan voimalla se valmistaa vallankumouksellista rauhaa ja sen ensimmäistä edellytystä — vallankumouksen kypsyttämistä Saksassa. Rauha ei tule muita tietä. Mutta kun se tulee sitä tietä, niin se Saksassa tuo mukanaan ei vain poliittisen vallankumouksen, vaan yhteiskunnallisen vallankumouksen, luoden teknillisesti ja valtiollisesti kypsyyneen sosialistisen valtion. Mitä sellaisen valtion syntyminen taas vuorostaan merkitsee sekä muitten maitten olohin kuin ennen kaikkea siihen, että se tulee mahdolliseksi Venäjällä sosialistisen yhteiskuntajärjestyksen tielle astumisen, joka muuten olisi kai mahdoton yksin Venäjän omassa kehityksessä. Tässä oloissa, — se on aihe, jota voisi pitkältikin kirjoittaa, ja pian voitaneekin kirjoittaa tositahtumien valossa.

Maan luovuttaminen talonpojille ei voi tapahtua ilman pakko-oivousta. Venäjän työväenjohto ajaa tätä asiaa itse maan hankinnan takia talonpojille, mutta miksi se ei holla näkisi sitä, että sellainen toimenpide merkitsee maailman kapitalistisen rahatalouden järjyttämistä, jota ei voi seurata mikään muu kuin yhteiskunnallinen uudestaan järjestäminen: mitä valtavinta laatua, ja sekin samaan suuntaan viittaava, — sosialistiseen yhteiskuntaan. Ei ole pakko otaksua, että maan saatuaan Venäjän talonpojat pitävät sen "omanaan" siinä merkityksessä mitä olemme tähän saakka kokeneet, joka tekisi helstä porvarillisella "omistusoikeusvaistolla" varustautuvia henkilöitä, jotka joutuisivat riistiltaan sosialistisen käsityksen ja sosialistiselle yhteiskunnalle välttämättömän kansallismiesten-periaatteen kanssa. Muistettakoon, että maan omistaminen ei ole itsessään päämäärä, vaan muoto, jolla tehdään mahdolliseksi pysyvän maan hallitsemisen ja jolla annetaan keinoja saada välineitä sen vajeeseen. Sosialistinen järjestys omaa multa keinoja, jotka antavat parempia tuloksia luomatta "porvarihenkeä", vaan päinvastoin: noilla keinoilla entistä tiivimmin kiinnittäen maanviljelijöitä edun innoilla ja teillä sosialistiseen maailman järjestykseen. Näitä keinoja ovat sosialistinen osuustoiminta ja työväen valtion tehokas apu maataluksen kehittämiseksi.

Kansalliskysymyksen ratkaisemisessa on sama asia. Venäjän kiivon laajoaminen eri valtioiksi sekin edis-

lää työväen vallan koko ohjelman tarkoituksellisesti. Se ensinnäkin poistaa suur-kansallisen imperialismin paluumäsen mahdollisuuden, ja toiseksi se paljon yksinkertaistaa ongelmia, jotka johtuivat siitä, että yhdenmukaista politiikkaa ei voi sovelleta niin hajanaiseen valtakuntaan kuin on Venäjä. Se antaa mahdollisuutta makautumiselle, joka tekee sosialistiseen yhteiskuntajärjestykseen siirtymisen helpommaksi kuin mitä se muuten olisi.

Olemme siis sitä mieltä, että Venäjän työväen hallituksen vallassa pysymistä edistää se seikka, että Venäjän kansan vaatimukset eivät ainostaan saa sen viipeltämättä konstatoida niiden itsensä takia, vaan ne vastustamattomalla voimalla luovat pohjan Venäjän sosialistisen työväenliikkeen koko ohjelmalle, joka samalla on meidän selvä, poljetun ja nyt kumulaation kohtaan kansainvälisen sosialidemokratiamme ohjelma.

Venäjän työväenhallitusti tietysti

(True translation filed with the postmaster at Fitchburg, Mass., as required by the act of Oct. 6, 1917.)

B. Nuorteva.

A. F. of L:n konventioni

American Federation of Laborin viime vuoden konventionista yleensä lausuttiin sen olleen suhteellisesti edistysmielisemmän, mitä liiton historia tietää. Tämän vuoden konventioni, joka pidettiin Buffalossa marrask. 12—24 p., sensijaan voitane laskea suhteellisesti taantumuksellisimmaksi.

Miten on käsitettävä se, että yhden vuoden aikana saatetaan ottaa noin äkkinäinen takasana: sota-aika. Isänmaallisuuden varjossa voidaan näet sota-aikana läpiajaa minkälaisia tuumia tahansa. Edistysmielisemmän, luokkatietoisimman aineksen taholta on sota-ajan rajoitusten takia miltei mahtoton saada ääntään kuuluville. Heikommat senlisäksi pelästyvät

ei voi tuossa tuoklossa muuttaa tsaarivallan Venäjää sosialismin Venäjäksi. Sen täytyy monessa asiassa mukautua vielä vallitsevaan kapitalistiseen järjestelmään. Mutta äärettömän suuresta merkityksestä on, että kaikessa toiminnassaan tämä hallitus voi tietoisesti puskea kehitystä sosialistia suuntaan.

Viellä suuremmasta merkityksestä on, että Venäjän vallankumous sittenkin tuli siksi, koska sitä toivoimme maailskuun toivorikkaina päivinä ja joka oli vähällä jäädä tapahtumatta kerenskien ja kornlovien joutumissa peliin, — Venäjä on maailman vallan komoukseen kutsuva soitu, joka kutsuu maailman köyhälistön toimeen, antsen sille uskoa voimaansa. Ja se on mahtava nuja, joka raivaa ensimmäiset esteet pois tieltä, särkee säällyttä, riemuiten, patoja. Jo sta kohta jyrisevästä kuohunalla alkaa virrata koko maailman köyhälistön vapaudentuulas virta.

”seurauksista”, joilla uhataan ”vastaanhangottelijoita”.

Niinpä tässäkin konventionissa heti alusta pitäen käännettiin kaikki asiat luistamaan ”isänmaallisuus”-latua. Kaikki vastustus Gompersin vanhoillista politiikkaa vastaan merkittiin samalla vastustukseksi hallitusta vastaan. Tällainen diplomaattinen ote Gompersin taholta takasi hänelle ja hänen poliittikalleen täydellisen voiton ja toiselta puolen teki sosialistien vastaväitteet eri kysymyksiin nähden ”vaarallisiksi” isänmaalle.

Kun konventioni jo ennakoita oli ”runnattu” tälle kannalle, ei siitä mitään erikoisempaa työväen kokouksen luonnetta saattanut odottaakaan. Meikien jokainen ensimmäisen viikon istuntopäivistä oli varattu porvaripoliitikoitsijan käytettäväksi.